

at tygum og tygara menn vóru móti at lata landið taka bankayrki, so bankayrkisággóðin fellur aftur til fólk, men tit vildu heldur halda fram við at lata kuponklippararnar, útlendskar sum innlendskar, fáa ágóðan av fólkisins sliti og sleipi.

at tygum og tygara menn vóru móti, at Føroyar skuldu yvirtaka alla trygging, so tryggingarpeningurin varð í landinum heldur enn at útlendskir kapitalistar fóru avstað við milliónum frá Føroyum.

at tygum og tygara menn vóru móti Føroya arbeiðarunum og vildu ikki styðja javnaðarmanna uppskotið um við lóg at seta mark fyri størstlumannsins vinningi uppá vørurnar.

at tygum og tygara menn vóru móti Føroya smábrúkarum um at veita teimum tann neyðturvuliga pening til at seta á stovn skjótdyrkilið, ið kundi hjálpa traðarmonnum at fáa sínar traðir undandykkaðar í eini handavending.

at tygum og tygara menn vóru móti at veita okkara sjómmonnum vörnd við at seta á stovn eitt býringarkontor, so fiskimenn finga skjansirnar fram um heimumenn, kontormenn, stórbóndir og lærarar.

at tygum og tygara menn samman við sambandsmonnum vildu ikki styðja javnaðarmanna uppskotið um at veita arbeiðsmonnum ein mann í þrjáningarráðið.

Eg kundi hildið áfram leiingi enn at rokna upp dømi eftir dømi um tygara og tygara manna drápsgerðir móti Føroyum og Føroya arbeiðara- og fiskimannafólki. Men lat hetta vera nóg mikið og meg koma aftur til fyrispurning tygara.

Sum ávíst eru tygum og tygara menn so berir fyri sakligt arbeiði á tingi, at tit eru enn sum áður noyddir at leita tykkum eftir illgitunum og ómennisvápnnum fyri at grugga landið og fáa fólk til at hugsa eitthvørt ilt um okkum javnaðarmenn. Mær tykir so hjartaliga synd í tygum, Jóanes bóndi Patursson. Ti eg kenni í mær, at tygum vóru borin til eina betri og heviskari uppgávu. Vóru tygum kvettingar ella fullveldismaður, hvi tóku tygum ikki tá ta hábærsligu og siðiligu stæðu sum bróðir tygara, Svefti Patursson? Umberir at eg loyvi mær at bera fram hesi moraliserandi orð til tygara. Eg geri tað tí tross alt meti eg tygum sum verandi tann einasta av oddamennunum í fólkaflokkinum, sum í hvussu er er góður við føroyskt mál, hóast tað er eitt veikt tekin, at tygum ikki untu hevundum okkara góðar arbeiðskor.

at tygum spyrja, hvar ið rindar okkara blað.

Skilja tygum ikki, at hesin spurningur er ein óspektargerð?

Skilja tygum ikki, at hetta viðkemur ikki tygum?

Áðrenn eg komi nærri inn á

henda nærgangna og »óðannað« spurning, vil eg loyva mær at spyrja tygum:

Hvussu nógv fingi tygum frá kapitalistunum, tá ið tygum reistu Føroyar runt fyri at bera ósenn tíðindi um »Gráubók«, tíðindi sum hvar maður nú ásannar einans vóru ósing og villeiðing frá fyrst til seinast — hvussu nógv fingi tygum og frá hvarjum?

Hvussu nógv gjalda teir stóru peningamennir til »Dagblaðið«.

Hvussu nógv verður av peningaliðinum latið til »Frið Føroyar«?

Hvussu stórir var stuðulin, ið tygara blað á sinni fekk frá Noregi, »Tidens Tegn«?

Hvussu nógv gjalda fólkaflokkskapitalistarnir sinum agitatorum kring landið?

Hvussu nógv kassar offraðu fólkaflokksmenn fyri at tala skilafólk til seinasta lögtingsval? Og hvussu nógv er ætlanin at offra hesa ferð?

Hetta var ein dapur sega.

Lat meg nú siga tygum eina vakra søgu:

Ein maður var so glaður og fegin yvir sigurin, ið javnaðarmenn vunnu arbeiðarunum í eittoyramálinum, at hann legði 700 kr., sjei hundrað krónur, á bordið, tað ið eittoyra vildi týða fyri hann eina ávísu tíð. Hann gav henda pening til at halda fram við stríðinum fyri arbeiðara hugsjónini.

Bara í einum felagi her á landi savnaðu arbeiðararnir saman yvir 6000 kr. til flokkinn og blaðið. Um tygum koma til Tveroyri og virða meg so frætt at tygum stækka inn á gólvið, skal eg vísa tygum, hvussu arbeiðararnir, socialistarnir, hugsa í dag. Tygum vilja siggja, at vanligir arbeiðarar standa fyri 25, 50, 100, ja inn til 200 kr. sum stuðul til arbeiðararersluna.

Hetta hevur gjørt, at flokkurin hevur kunnað latið sína redd hoyrst inn í hvørt einasta heim í Føroyum uttan í hesi tíð at hava fingið stuðul frá brøðrunum uttanfrá.

Men — og lat hetta rista seg fast í minni tygara — soleiðis eru vit javnaðarmenn skipaðir kring heimin, at ífall vit skuldu verið noyddir til tess — fyri at kunna stríðast fyri javnaðarhugsjónini — hava vit rætt til at venda okkum til partamenn okkara í øðrum londum, ikki bara í Danmark, men í Bretlandi og hvar sum helst.

Og tann hjálpi, ið vit peningliga skuldu trøngt til, verður veitt okkum sum lán, ið vit kunnu gjalda aftur so skjótt sum evni og umstøðurnar loyva.

Hava tygum og tygara menn haft ta vón, at tit við at trýsta tykkum maktina nú í hendi og kvetta øll stýrslig bond við Danmark og Norðanlondini harvið hava rípt úr hondum javnaðarmanna allar møguligleikar at fáa hjálpi og stuðul frá javnaðarmonnum í øðrum londum til at stríðast, fara tygum og tit skeivir. Javn-

aðarmenn í Islandi, Noregi, Danmark, Bretlandi og aðrastaðni hava styðjað og vilja verða við at styðja hvønn annan, tá ið á stendur.

Og javnaðarfylkingin í Føroyum er eitt lið í teirri norðurlendsku europeisku og alheims fylkingini av javnaðarmonnum.

Vit eru fátækir. Men vit hava eisini undir krígunum verið mentir at greitt okkara útreiðslur sjálvir. Hetta eru vit ógvuliga fegnir yvir. Og — ristið tað óústriktligt í tygara sinn og sál — vit eiga alla javnaðarfylkingina í heiminum aftanfyri okkum.

Slækið tí, harra Jóanes stórbóndi Patursson og tygara fylgisneytar av banka og øðrum stórmagnatum, alla vón um at kunna læsa okkara munn og stækka okkara penn.

Okkara er framtíðin og sigurin!

Tykkara er einans ein gálgafreist — og so eru tit berturi av pøllum. Sjá, Bretland! Sjá, Noreg! Sjá, Frakland! Sjá, allan hin australska verðaldarpartin! Sjá, hitt stóra sovjettska samveldið, ið nú hevur lagt árnar ut saman við teirri demokratisku socialismuni.

Sjá, gamli høvdingi, og skil og lær av mannagongdini — og tygum vilja siggja tekini, ið bera boð um deyðan fyri tað stýrslag, ið hevur ríðið Føroyum og øllum heiminum sum ein marra.

Tygum vilja skilja, at stríðið móti einum socialistiskum Føroyum er vónleyst, og at tygum tæna tygara samvitsku best við at geva yvir og strika hin privatkapitalistiska fánan.

Á Tveroyri, tann 29. oktober 1945.

P. M. DAM

Eg velji
P. M. Dam
til fólkatingsmann,

ti hann verjur sakfelags interessurnar og arbeiðara og fiskimannafjöldina av fullum huga.

Eg velji hann,

ti eg veit, hann vil leggja alla sína orku á at hjálpa fiskimonnum til skip og hjálpa øllum arbeiðshugaðum til arbeiðis.

Eg velji hann,

ti hann vil leggja alla sína orku á at gera korini betri hjá teim gomlu, sjúku og treingjandi.

Eg velji hann,

ti eg veit, at hann meiri enn nakar av hinum vil kunna avirka Danir at ganga við til okkara flagg og eina frælsa og sterka stjórnaðskapin fyri Føroyar.

Paul.

Matvørur
og aðrar húsarhaldsvørur hjá

Karl K. Mouritsen.

Tlf. 497. Tórshavn. Tlf. 497.

Fólkatingsvalið,

Allir Føroyingar, fyrst og fremst allir fiskimenn, eiga nú tann 20. í h. m. at velja javnaðarmannin **P. M. Dam** til fólkatingsmann.

Sum talsmaður fyri ta stevnu, sum javnaðarmenn hava hildið fram til lögtingsvalið býður lögtingsmaður P. M. Dam — eftir áheitan frá flokkinum — sær fram sum valevni til fólkatingsvalið tann 20. í h. m.

Tað er hvarjum manni, sum hevur kunneika til føroyskan politikk, greitt, at P. M. Dam á tingi og aðrastaðni, har ið hann hevur verið sum almennur álitismaður, hevur sýnt seg sum eina framúr skapandi kraft við evnum til at fáa nakad »positivt« á skaftið.

Og nú treingja vit Føroyingar so sanniliga til ein hvønn mann, ið vil og sum hevur evni at arbeiða og fáa nakad »positivt« á skaftið fyri land og fólk.

Ein fólkatingsmaður kann, soleiðis sum enn er skipað, hava ómetaligan týðning fyri Føroyar.

Tað er ikki bara á ríkisdegi, men eisini — og ikki minst — uttanfyri ríkisdagin, at ein føroyskur fólkatingsmaður kann dugna sinum landi og landsmonnum. Og eg hugsi, at sjávt minir politisku móttøðumenn megu viðganga, at ídnari, fimari og greiðari og meiri skapandi manni við eitt »forhandlingsborð« enn P. M. Dam eiga vit Føroyingar ikki.

Og á ríkisdegi, í ministerium eins væl uti millum týðandi menn uttan fyri Føroyar ræður tað um at duga at »forhandla«, tala fyri eini sak, so hon vinnur liv og interessu hjá teim álýðandi og teimum, ið hava avgerðarrættin.

Her í Føroyum tørvur okkum so ómetaliga nógv, so nógv, at allar kreftur, allar vælvilji og øll samkensla megu í eina samvinnu fyri at bota um korini hjá fjeldini.

Johan Poulsen er ikki maðurin, vit skulu velja. Fyri tað fyrsta vil hann hava eina ringa ávirkan á Danir yvir fyri okkum í nationalum og socialum spurningum. Harnæst hevur hann í sinum politiska lívi víst seg sum tann »passive«. Ein »passive« mann kunnu Føroyingar ikki hava til sín álitsmann.

Th. Petersens politiska verk hevur sýnt, at hann beinleiðis hevur tað til princip, at hitt almenna skal einki gera. Hann er politiskt sæð enn og meiri »passive« enn Poulsen. Hartil kemur, at hann frá sinum veljarafundum og síni skrivning eins og sinum arbeiði á tingi er kendur sum ein hin beiskasti Danahatari. Hann metti ongatíð á ríkisdegi, hóast tað ongatíð hevur verið so sterkt brúk fyri einum fólkatingsmanni sum nú aftan bardagan, ið hevði